

New York Timesi bestsellerite autor

BRENDA JOYCE

Võrgutamine

*Kui võrgutamisest saab reetmine...
ja reetmisest armastus*

Brenda Joyce
Seduction
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Brenda Joyce Dreams Unlimited, Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10318616
ISBN 978-9949-25-999-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Sue ja Laurent Teichmanile armastuse ja tänusõnadega!

Proloog

1. juuli, 1793 – Bresti lähedal Prantsusmaal

„On ta elus?“

Hääl üllatas meest. See kostis kusagilt kaugelt ja inglase sõnu kuuldes tundis ta seljas ja õlgades valu, nagu taoks keegi talle naelu kehasse, nagu löödaks teda risti. Valu oli nii kohutav, et ta ei suutnud rääkida, aga ta kirus mõttes. Mis oli juhtunud?

Nüüd oli ta kui leekides. Hullem veel – talle tundus, et ta lämbub. Ta suutis vaevu hingata. Meeletu raskus surus teda just nagu vastu maad. Ja ta oli täielikus pimeduses...

Ent mõte hakkas tööle. See, kes äsja kõneles, oli inglane, aga see oli võimatu. Kus ta üldse oli? Mis, kurat, oli juhtunud?

Vaimusilma eest hakkasid hirmsa kiirusega mööda kihutama kujutluspildid, millega kaasnesid jubedad helid – haavatud ja surevate meeste verdtarretavad karjed, musketite ja kahurite paugud, Prantsuse talupoegade, preestrite, aadlike ja sõdurite verest punaseks värvuv jõgi...

Mees oigas. Ta ei suutnud meenutada, kuidas ta haavata sai, ja ta kartis, et on suremas. Mis temaga juhtus?

Keegi kõneles tuttaval häälel. „Tema elu ripub juuksekarva otsas, Lucas. Ta on kaotanud palju verd ja olnud keskööst saadik teadvuseta. Mu kirurg ei osanud öelda, kas ta jääb ellu.“

„Mis juhtus?“ See oli teine inglane.

„Me kannatasime Nantes'is kindral Bironi juhitud prantslaste mässu käigus kohutavaid kaotusi, *messieurs*, aga Dominic ei saanud haavata lahingus. Teda varitses minu maja läheduses eile õhtul palgamõrvar.“

Ja siis taipas mees, et kõneleja on tema eluaegne sõber Michel Jacquelyn. *Keegi oli üritanud teda tappa, sest keegi teadis, et ta on spioon.*

„Jeesus,“ ütles teine inglane.

Dominicil õnnestus silmalaud tohutu pika pingutuse järel lahti kangutada. Ta lebas rannas kandraamil tekkide all – laine loksus randa ja öine taevas säras tähtedest. Tema kohal seisis kolm mantlis, pükstes ja saabastes meest. Nägemine oli hägune, aga ta suutis neid siiski mingil määral eristada. Michel oli lühike ja tumedapäine, riided vereplekklised, juuksed hobusesabas. Inglased olid pikad ja heledapäised, õlgadeni ulatuvad juuksed lehvisid tuules. Kõigil olid püstolid ja pistodad. Nüüd kuulis Dominic ka puidust mastide kriuksumist, purjeriide laksumist ja lainete pekslemist. Ja siis ei suutnud ta enam silmi lahti hoida. Need vajusid väsinult kinni.

Ta hakkas minestama, pagan võtaks...

„Kas teid jälitati?“ küsis Lucas teravalt.

„*Non*, aga *le gendarmerie* on kõikjal, *mes amis*. Peame kiirustama. Prantslased blokeerivad rannikut – peate hoolega nende laevu vältima.“

Teine inglane avas suu ja tema hääl kõlas rõõmsalt. „Ärge kartke. Keegi ei oska mereväe – või maksuametnike – eest põgeneda nii nagu mina. Kapten Jack Greystone, *monsieur*, teie teenistuses sel ääretult põneval ööl. Ja te vist juba tunnete mu venda Lucast.“

„Jah. Te peate ta Londonisse toimetama, *messieurs*,“ sõnas Michel. „*Immédiatement*.“

„Ta ei jõua Londonisse,“ vastas Jack. „Elusana mitte.“

„Viime ta Greystone'i,“ ütles Lucas ilmetult. „See on lähedal ja seal on turvaline. Kui tal veab, jääb ta ellu, et võitlemist jätkata.“

„*Bien*. Hoidke teda hästi – meie Vendée's vajame teda tagasi. Jumal olgu teiega!“

Esimene peatükk

2. juuli, 1793 – Penzance, Cornwall

Ta oli väga hiljaks jäänud.

Julianne Greystone peaaegu et hüppas kaarikust välja, olles peatanud selle kübarategija poe ees. Seltsi koosolek toimus selle kõrval White Harti võõrastemaja saalis, aga selle ees olid kõik kohad juba hõivatud. Pärastlõunati käis siin alati palju rahvast. Julianne kontrollis veel korra kaariku pidureid, patsutas vana mära ja sidus looma kiiruga posti külge.

Ta vihkas hilinemist. See polnud tema loomuses. Vastupidiselt teistele talle tuttavatele daamidele suhtus Julianne ellu väga tõsiselt.

Nendele naistele meeldisid mood ja mööda poode käimine, teejoomised ja külaskäigud, tantsupeod ja õhtusöögid, aga nad ei elanud sellistes oludes nagu tema. Julianne ei mäletanud, millal tema elus oleks olnud aega lõbustusteks ja kergemeelsuseks. Isa oli perekonna hüljanud enne, kui Julianne sai kolmeseks, ja nende seis oli juba enne seda olnud täbar. Isa oli olnud noorem poeg, ilma rahata, lisaks pillaja ja logard. Julianne tegi mõisas töid, mida teised aadlikud lasid teha teenijatel. Söögitegemine, nõudepesemine, kaminapuude tassimine, vendade särkide triikimine, nende kahe hobuse söötmine, latritest sõnniku väljatassimine... Teda ootas alati mingi töö. Alati oli midagi teha. Päevas polnud lihtsalt piisavalt tunde ja tema jaoks oli venimine andeksandmatu.

Mõistagi oli tema kodust Senneni lahe ääres linna tunniajane sõit. Tema vanem õde Amelia oli sel päeval tõlla võtnud. Amelia viis igal kolmapäeval ema naabrite juurde külla, sadagu või pussnuge, ehkki ema ei tundnud enam kedagi ära. Ema tervis ei olnud päris korras. Tema mõistus jukerdas ja vahel ei tundnud ta ka oma tütreid ära, aga talle meeldis külas käia. Keegi ei olnud nii rõõmus ja lõbus kui nende ema. Tihti pidas ta end debütandiks, keda ümbritsevad sõbrannad ja rüütellikud kosilased. Julianne arvas teadvat, mis tunne oli emal olnud kasvada äärmiselt luksuslikus kodus, kus tal oli käsutada terve teenijatearmee, ajal enne seda, kui ameeriklased hakkasid iseseisvust nõudma ja kui sõdu oli vaid harva – ajal, mil polnud hirmu, vihavaenu ega revolutsiooni. See oli olnud absoluutse suursugususe ning muretu ja ülevoolava uhkeldamise, häbitu elunautimise aeg, mil mitte keegi ei vaevunud mõtlema naabruses elava lihtrahva armetusele.

Vaene ema. Tema mõistus oli hakanud tuhmuma varsti pärast seda, kui isa nad Londoni, Antwerpeni ja Pariisi mängupõrgute ja kerge-meelsete naiste pärast hülgas. Julianne polnud siiski kindel, kas just purunenud süda ema mõistusele halvasti mõjus. Vahel mõtles ta, et põhjus selleks oli palju lihtsam ja maalähedasem – ema lihtsalt ei saanud hakkama nüüdisaegse maailma süngete ähvardavate oludega.

Nende arst ütles, et oluline on siiski teda tegevuses hoida. Sellega olid perekonnas kõik nõus. Nii oli jäänud Julianne'ile kaarik ja nende kahekümneaastane mära. Tunniajast sõidust oli saanud kahene.

Ta oli olnud äärmiselt kärsitu. Ta elas nende igakuiste kokkusaamiste nimel Penzance'is. Tema ja ta sõber Tom Treyton, kes oli sama radikaalne kui tema, olid selle seltsi asutanud eelmisel aastal pärast kuningas Louis XVI võimult kõrvaldamist, kui Prantsusmaa kuulutati vabariigiks. Mõlemad olid toetanud Prantsuse revolutsiooni sellest hetkest saadik, kui sai selgeks, et tolles riigis olid aset leidmas suured muutused talupoegade ja keskklassi elu kergemaks tegemiseks, aga kumbki neist polnud osanud isegi und näha, et vana kord võiks ka tõepoolest kokku variseda...